

Henseende er saa effektivt som Frihedsberøvelsen, dels fordi det sikkert er det, som de fleste unge Mennesker føle sig mest kuede og mest svækkede ved: at have Udsigt til en saadan Frihedsberøvelse, men ogsaa fordi det er den sikre Garanti mod Voldsmændene. Naar de ere spærrede inde, og Samfundet har taget sig af dem, kunne de ikke komme til at gøre Fortræd igen: At give dem Prygl i Dag og lade dem løbe og slaa andre Folk i Morgen, er ingen Trøst, det er kun et Skalkeskjul for at gennemføre Raahed og Brutalitet i Tone og Tanke.

Jeg vil da advare dette Ting endnu en Gang saa mindeligt, som det staar i min Magt, og bede det at betænke sig mens det endnu er Tid. Vi vide, at det ærede Medlem for Viborg vil sætte Dampen op, og, om det er ham muligt, vil han køre Sagen med fuld Fart gennem dette Ting for at faa Loven færdig. Skulde det være, kan han maaske lave en sidste Skinforhandling med Landstinget, men Meningen er, at vi skulle være færdige og skulle have Loven. Lige overfor dette vil jeg paakalde alle gode Kræfter til, om man ikke kan andet, at lade denne Sag blot standse lidt, lade den faa Tid. Jeg har en bestemt Overbevisning om, at for hvert Aar der gaar vil Modstanden blive stærkere. Det Slagord, man begyndte med, var: det er ikke for meget til Bøllerne, og det kan jo være, at det kan man faa Folk til at slaa sig til Ro med i en hurtig Vending. Men jo længere man giver sig Tid til at tænke over, at det er Samfundet, det store og mægtige, der staar og ikke har bedre Argumenter end: Det er ikke for meget, de kunne jo lade være, og alle den Slags Ting, og saa længe man kun har saa svage Argumenter, saa tror jeg, at for hvert Aar, der gaar, vil Modstanden vokse. Derfor vilde jeg ønske, at det endnu vilde være muligt for dette Ting, at finde en Form, hvorunder det kunde standse denne Sag. Jeg tror, at standse vi den i Aar og til næste Aar, saa vil den dø inden ret længe og have faaet, hvad den har fortjent.

Trier: I Lovforslagets § 5 har der en Gang tidligere staaet, at legemlig Revselse *kan* idømmes voksne Personer af Mandkøn under visse Forhold. Nu staar der, at legemlig Revselse *skal* idømmes dem. Man har øjensynlig foretaget denne Ændring for derved at udelukke Vilkaarlighed og Uligelighed i Behandlingen af dem. Jeg tror ikke, det er lykkedes. Næ-

sten alle de Bestemmelser, Lovparagraffen i øvrigt indeholder, bevæge sig i Omtrentligheder, som ville kunne fortolkes baade paa den ene og paa den anden Maade. Det vil være ganske umuligt at faa Loven haandhævet Landet over efter en og samme Maalestok. Voldshandlingen skal, for at kunne straffes, ifølge § 5 have medført *betydelig* legemlig Smerte. Hvad er betydelig legemlig Smerte? De forskellige Dommere ville rimeligvis have en forskellig Forestilling derom, og det samme vil rimeligvis være Tilfældet med de overfaldne. Smertens større eller mindre Betydelighed hænger endogsaa sammen med det Kulturtrin, hvorpaa Mennesker staa. Det vil være ganske umuligt en Gang for alle at slaa fast, hvad betydelig legemlig Smerte er. Voldshandlingen skal have medført et *længere* Sygeleje. Hvad er længere og hvad er kortere? Hvor er den faste Grænse? Den overfaldne skal for *længere* Tid være gjort uskikket til Arbejde. Her er Mulighed for akkurat den samme Vilkaarlighed. Gerningsmanden skal have *villet* sin Forbrydelses Følge. Hvem skal kunne afgøre, om han har villet den eller ikke? Naar han selv paastaar, at han ikke har villet den, kan det saa med absolut Sikkerhed i alle Tilfælde afgøres, om han har villet den? Han skal have *maattet* forudse den som en *rimelig* eller *ikke usandsynlig* Følge af Gerningen. *Maattet* forudse den. Hvorledes skal man med Bestemthed kunne fastslaa, at han har maattet forudse den, og hvad vil en rimelig og ikke usandsynlig Følge af Gerningen sige? Hvor begynder Rimeligheden, og hvor hører den op? Alle disse Bestemmelser føre til Muligheden for en Haandhævelse af Loven, som skifter for hver Dommer og bliver en anden for hver Egn af Landet. I Paragraffen staar der, at Dommeren, naar Personen er over 50 Aar, *kan* fritage ham. *Kan* — der lukkes igen op for Vilkaarligheden. Naar ikke *særdeles* skærpende Omstændigheder foreligge — hvor begynde Omstændigheder at være særdeles skærpende? I Stykket derefter *kan* Retten undlade at anvende legemlig Revselse paa visse Personer, Taaber og lignende. *Kan*, — ny Mulighed for Vilkaarlighed, og vil det i det hele være rigtigt at kunne anvende denne Straf paa Mennesker, som ikke have den fulde Tilregnelighed, og det er dem, der er Tale om paa dette Sted. Den Omstændighed, at Forbrydelsen er begaaet i *selvforskyldt* Beruselse, skal ikke udelukke Straffen. Naar er Beruselsen selvforskyldt? Er den selvforskyldt,